

Hoeksche Waarders in het buitenland

Anniek Schelling spreekt elke maand met Hoeksche Waarders die het eiland hebben verlaten voor een leven over de landsgrenzen.

▲ Fietsend met man Chris langs de rivier onder de Storey Bridge in hun woonplaats Brisbane: „Hoe langer je weg bent, hoe moeilijker het is om terug te keren.” PRIVEFOTOS

▲ Jacqueline van der Bie: „Je kunt altijd de natuur opzoeken.”

Nooit meer weg van Down Under

Een tijd geleden begon Jacqueline van der Bie (55) uit Zuid-Beijerland aan een avontuur – samen met haar man Chris en hun twee kinderen. Ze vertrokken voor een rondreis door Australië. Dat ze daar na twintig jaar nog steeds zouden zitten, hadden ze niet verwacht.

Het begon allemaal in 2001. „Op dat moment hadden mijn man en ik een vol leven: allebei een drukke baan en twee kleine kinderen. We zeiden regelmatig tegen elkaar dat we toe waren aan iets anders”, zegt Jacqueline. Waar die verandering in zou zitten, werd duidelijk tijdens een vakantie bij haar zwager in Nieuw-Zeeland. „We voelden ons meteen fijn. Het was zo leuk en mooi, en de levensstijl daar trok ons heel erg aan.” Zo iets hadden ze nog nooit eerder gevoeld. Het maakte iets in hen wakker. „We droomden er ineens van om te emigreren.”

Visum

Daarna kwam de vraag: waar verhuis je dan naartoe? Hoewel Nieuw-Zeeland geweldig was, vonden ze het qua klimaat te veel op Nederland lijken. „Als we dan zouden gaan, wilden we naar een land waar het altijd lekker weer was. Dat de mensen Engels zouden spreken, was ook een pluspunt. Ook moesten er genoeg werkmogelijkheden zijn.” Logischerwijs kwam Australië toen op hun radar.

Vervolgens werd alles in gang gezet om die droom te verwezenlijken. Vol goede moed vroegen ze een visum aan, maar toen begon het wachten. „Die procedure duurde ontzettend lang. We hoorden maar niks, terwijl onze dochter vier jaar werd – die moest dus bijna naar school.”

Ze besloten niet langer te wachten en gaven alles op in Nederland om met een toeristenvisum rond te reizen in Australië. „We kijken wel wat er gebeurt, dachten we allebei.” Het bleek een gouden zet. „Doordat we al in Australië waren, konden we onze visumaanvraag versnellen. Binnen een half jaar was alles geregeld.”

Na een vreugdedans ontstond er natuurlijk weer een nieuw vraagstuk: wat ging het gezin nu doen? „We hadden tijdens het rondreizen ont-

We kijken wel wat er gebeurt, dachten we toen allebei

– Jacqueline van der Bie (55)

dekt dat we Brisbane de leukste stad vonden. Daar hebben we eerst een tijdje op een camping gewoond. Mijn man vond al snel een baan en niet veel later hadden we ook een huis.” Jacqueline lacht: „En nu zijn we twintig jaar verder.”

„Het is hier zo leuk”, vervolgt ze. „Je kunt altijd de natuur opzoeken. Voor de kust van Brisbane liggen prachtige eilanden en mooie zandstranden. En in het binnenland vind

▲ De kinderen zijn inmiddels diepgeworteld in Australië. „Als ze Nederlands spreken, hoor je echt een Australische tongval.”

je regenwouden en bergen. Het is heel gevarieerd.” Het levensritme past ook helemaal bij haar. „Iets typisch van hier is het ‘no worries’-gevoel. Het is een nationaal motto voor de ontspannen en zorgeloze houding van Australiërs.”

Hoewel het gezin al lang in het land Down Under woont, hebben ze zich vastgehouden aan Nederlandse tradities. „Zo zijn we altijd Sinterklaas blijven vieren.” Inmiddels zijn haar kinderen twintigers. Trotse moeder Jacqueline: „Die zijn uitgevlogen en gelukkig in Australië.”

Ze vertelt dat die twee diepgeworteld zijn in het land. „Onderling spreken wij nog steeds Nederlands met elkaar. Maar als ze die taal spreken, hoor je echt een Australische tongval. Dat is leuk om te horen.”

Groote Gat

Door het enthousiasme van Jacqueline is het wel duidelijk dat ze niet meer terugkomt naar de Hoeksche Waard. „Hoe langer je weg bent, hoe moeilijker het is om terug te keren”, zegt ze. Ze deelt een paar herinneringen die bij haar naar boven komen. „De disco in het dorps huis in Zuid-Beijerland. We gingen vaak met een grote groep en zaten altijd op dat bankje aan de voorkant van het pand.”

Ze vertelt ook over haar jeugd op het ijs. „Dan denk ik aan het schaatsen op het Groote Gat tussen Piershil en Zuid-Beijerland. Geweldig was dat. Hoe ver ik ook van die plekken ben, die gevoelens zal ik altijd koesteren.”